

- co za tym idzie, w ramach nieograniczonego prawa orzekania, obniżenie o 37 % kwoty nałożonej na wnoszące odwołanie grzywny;
- uchylene wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-82/08 Guardian Industries i Guardian Europe przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd uznał w nim za dopuszczalne pismo Komisji z dnia 10 lutego 2012 r.;
- co za tym idzie, uznanie pisma Komisji za niedopuszczalne i wyłączenie go z akt sprawy;
- następnie, w ramach nieograniczonego prawa orzekania, obniżenie o co najmniej 25 % kwoty nałożonej w decyzji na wnoszące odwołanie grzywny początkowej, aby w ten sposób zaradzić temu, że Sąd nie zagwarantował im w rozsądnym terminie prawa do skutecznego środka prawnego, jak wymaga tego art. 47 karty oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszących odwołanie zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących względów:

Po pierwsze, wyrok ten narusza zasadę równości traktowania ze względu na to, iż Sąd utrzymał w nim mocy decyzję wyłączającą z obliczeń wysokości grzywien nałożonych na innych adresatów tej decyzji wartość sprzedaży wewnętrznej, potwierdzając w ten sposób dyskryminację, której dopuszczono się wobec grupy Guardian. Nie wziął on więc pod uwagę utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym sprzedaż wewnętrzna winna być przy obliczaniu grzywien traktowana na równi ze sprzedażą wewnętrzną, gdyż w przeciwnym razie groziłoby to nieuzasadnionym preferencyjnym potraktowaniem producentów zainteresowanych. Rozumowanie Sądu — zgodnie z którym decyzja dotyczyła jedynie „sprzedaży szkła płaskiego klientom niepowiązanym” — nie uzasadnia dyskryminacji, której dopuszczono się wobec grupy Guardian.

Po drugie, zaskarżony wyrok narusza wiążące Sąd zasady dotyczące terminów oraz podstawowe zasady dotyczące prawa obrony i równości broni ze względu na to, iż Sąd ten uznał w nim za dopuszczalne pismo Komisji z dnia 10 lutego 2012 r. Dopiero w tym przekazanym na dzień roboczy przed rozprawą piśmie Komisja postanowiła dołączyć do akt sprawy nowe, nieznanie wcześniej Sądowi informacje, pomimo tego, że wcześniej wielokrotnie dysponowała taką możliwością

Po trzecie, pomiędzy zakończeniem pisemnego etapu postępowania a wydaniem przez Sąd decyzji o wszczęciu ustnego etapu postępowania upłynęły trzy lata i pięć miesięcy. Wskutek tego opóźnienia naruszone zostały prawa przysługujące wnoszącym odwołanie na mocy art. 47 karty, w tym prawa do skutecznego środka prawnego i prawa do bycia wysłuchanym w rozsądnym terminie. Zdaniem wnoszących przekracza to to, co Trybunał

uznał w przeszłości za nadmierne i nie może zostać uzasadnione jakimkolwiek czynnikiem takim jak złożoność sprawy lub obszerność przedstawionego Sądowi materiału dowodowego. Przeciwnie, jest to standartowa sprawa dotycząca jedynie spółki Guardian, która jako jedyna wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Zawierające materiał dowodowy akta sprawy ograniczały się do kilku krótkich dokumentów i oświadczeń sporządzonych w języku postępowania. Guardian uczyniła wszystko, co było w jej mocy, aby ułatwić i przyspieszyć postępowanie przed Sądem, m.in. rezygnując z drugiej wymiany pism procesowych pomimo znaczenia, jakie ma dla niej niniejsze odwołanie i — uwzględniając niezwykle krótki okres naruszenia — pomimo bezprecedensowej kwoty nałożonej na nią przez Komisję grzywny.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-370/06 Kuwait Petroleum Corp., Kuwait Petroleum International Ltd i Kuwait Petroleum (Nederland) BV przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 11 grudnia 2012 r. przez Kuwait Petroleum Corp., Kuwait Petroleum International Ltd i Kuwait Petroleum (Nederland) BV

(Sprawa C-581/12 P)

(2013/C 55/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Kuwait Petroleum Corp., Kuwait Petroleum International Ltd i Kuwait Petroleum (Nederland) BV (przedstawiciele: D.W. Hull, Solicitor, G. Berrisch, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- i) stwierdzenie nieważności art. 2 lit. i) spornej decyzji ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakłada on grzywnę na wnoszących odwołanie; ii) albo obniżenie kwoty grzywny nałożonej na wnoszących odwołanie, albo iii) odesłanie sprawy do Sądu; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 27 września 2012 r. („zaskarżony wyrok”) Sąd utrzymał w mocy decyzję Komisji z dnia 13 września 2006 r. nakładającą na Kuwait Petroleum Corporation („KPC”), Kuwait Petroleum International Limited („KPI”) i Kuwait

Petroleum (Nederland) BV („KPN”) (KPC, KPI i KPN zwane będą dalej łącznie „wnoszącymi odwołanie”) solidarnie grzywnę w kwocie 16,632 mln EUR za naruszenie art. 81 WE polegające na ustalaniu cen na niderlandzkim rynku bitumu. Każdy z wnoszących odwołanie wnosi niniejszym o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nakłada on grzywnę, albo o obniżenie grzywny, albo o odesłanie sprawy do Sądu, z następujących względów:

- 1) Zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony w zakresie, w jakim nakłada on grzywnę, ewentualnie, sprawę należy odesłać do Sądu, ponieważ w zaskarżonym wyroku dopuszczono się naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd błędnie zinterpretował pkt 23 lit. b) akapit ostatni komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., który stanowi, że jeśli wnioskujący o złagodzenie sankcji „przedstawi dowody odnoszące się do stanu faktycznego uprzednio nieznanego Komisji, mające bezpośredni wpływ na siłę [wagę] lub czas trwania domniemanego kartelu”, Komisja nie uwzględni tych elementów przy nakładaniu grzywny na wnioskującego o złagodzenie sankcji. Sąd orzekł, że dany stan faktyczny jest „nieznany” Komisji tylko jeśli instytucja ta nie dysponuje żadną wiedzą na jego temat. Tak więc nawet jeśli Komisja posiada tylko ogólną wiedzę o istnieniu kartelu i nie dysponuje żadnym bezpośrednim dowodem, który umożliwiłby jej udowodnienie okoliczności faktycznych dotyczących kartelu, to podmiot wnioskujący o złagodzenie sankcji, który przedstawi taki dowód, nie będzie mógł skorzystać ze złagodzenia sankcji przewidzianego w pkt 23 lit. b) akapit ostatni. Wnoszący odwołanie podnoszą, że taka wykładnia wspomnianego unormowania jest zbyt wąska i błędna pod względem prawnym.
- 2) Zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ Sąd nie uwzględnił w należyty sposób przedstawionego przez wnoszących odwołanie dowodu, zanim uznał, że wartość dowodów dostarczonych Komisji przez KPN osłabiły informacje przekazane przez inne przedsiębiorstwa. Sąd nie mógł sformułować takiego wniosku bez zbadania dowodu przedstawionego przez KPN i porównania go z dowodami przedstawionymi przez inne przedsiębiorstwa, a nie podjął on nawet takiej próby.

(¹) Decyzja Komisji C(2006) 4090 z dnia 13 września 2006 r. dotycząca postępowania na mocy art. 81 [WE] (sprawa COMP/F/38.456 — asfalt — (Niderlandy)), Dz.U. 2007, L 196 s. 40

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 12 grudnia 2012 r. — Syntax Trading OÜ przeciwko Maksu- ja Tolliameti Põhja maksu- ja tollikeskus

(Sprawa C-583/12)

(2013/C 55/07)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syntax Trading OÜ

Strona pozwana: Maksu- ja Tolliameti Põhja maksu- ja tollikeskus

Przy udziale: OÜ Acerra

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymienione w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1383/2003 (¹) „postępowani[e] mające [...] ustalić, czy nastąpiło naruszenie prawa własności intelektualnej [...]” może zostać przeprowadzone również przez służbę celną, czy też uregulowany w rozdziale III rozporządzenia „organ właściwy do podjęcia decyzji” musi być podmiotem odrębnym względem organu celnego?
- 2) W motywie drugim rozporządzenia nr 1383/2003 jako cel rozporządzenia wskazana została ochrona konsumenta, a zgodnie z motywem trzecim należy ustanowić procedurę umożliwiającą organom celnym jak najbardziej rygorystyczne przestrzeganie zakazu wprowadzania na obszar celny Wspólnoty towarów naruszających prawo własności, nie ograniczając jednak przy tym, przywołanej w motywie drugim tego rozporządzenia i w motywie pierwszym rozporządzenia wykonawczego nr 1891/2004 (²), wolności handlu zgodnego z prawem.

Czy z celami tymi jest zgodne, jeżeli środki określone w art. 17 rozporządzenia nr 1383/2003 mogą być stosowane tylko wtedy, gdy właściciel prawa wszczyna, wymienione w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1383/2003, postępowanie mające ustalić, czy nastąpiło naruszenie prawa własności intelektualnej, czy też — ze względu na jak najbardziej rygorystyczne realizowanie tych celów — również organ celny musi mieć możliwość wszczęcia odnośnego postępowania?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczące działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1891/2004 z dnia 21 października 2004 r. ustalające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 328, s. 16)